

**Knizner Sylvia**

**Pónifarm**



*A jelen szerzemény, a hatályos jogszabályok alapján, jogvédelemnek minősül.*

Pónifarm egy gyönyörű zöld övezet volt a kislovak számára. Itt éltek mindennapjaikat, játszottak, hancúroztak és persze tanultak. De Pónifarm nem csak a szépsége miatt volt különleges, hanem mert befogadott minden kóbor, elveszett, magányos vagy épp sérült pónit. Nem számított a származás, sem a kinézet, mert itt mindenki egyelő lehetett a többiekkel.

Egyik nap Liza, a gyönyörű, fehér kancacsikó, épp a Pónifarm végi mezőn sétálgatott és élvezte a friss levegő bódító illatát, mikor egy különösen halk, síró hangra lett figyelmes. Lassan, óvatos léptekkel indult előre, egyenesen a hang irányába, és az egyik alacsonyabb szikla mögött egy rozsdabarna színű kicsike csődőr pónit pillantott meg, amint szomorúan itatta az egereket. Liza egy darabig érdeklődve figyelte, majd még közelebb ballagott és fejét kíváncsian odahajította a kicsi arca elé.

- Hát te mit csinálsz itt? – kérdezte tőle kedvesen.

A kispóni riadtan ugrott hátra, és úgy megijedt, hogy elfelejtett még tovább sírni is. Csak nézte a számára idegen lányt, és próbált nem reszketve elszaladni. De a lábai így is remegtek, és alig bírt megállni rajtuk.

Liza újból feltette a kérdését, mert úgy gondolta, hogy a kispóni bizonyára nem értette. – Mit csinálsz itt?

- Sí... sírok. – felelte a kicsi bizonytalan hangon.

- Azt én is látom. De miért?

- Az anyukám... az anyukám miatt.

- Miért? Mi történt az anyukáddal?

- Vele semmi.

Liza kezdte úgy érezni, hogy egy szót sem ért a gyermek válaszaiból, ezért felsóhajtott és közelített néhány lépést. – Akkor miért sírsz az anyukád miatt, ha nem is történt vele semmi?

- Csak azért, mert elvesztett tőlem. – a kicsi alighogy ezt kimondta, ismét keserves zokogásban tört ki.

- Jaj, te szegény. – motyogta Liza most már együtt érzően,

majd hirtelen elmosolyodott. Gyere velem! Elkísérlek Berci papához. Ő biztosan megtalálja az anyukádat.

- Tényleg? Biztosan?

- Hát persze. Berci papa mindent tud. Olyan okos és olyan tapasztalt. Ha valaki, hát ő biztosan megtalálja a mamádat. Jut eszembe! – a kancacsikó oldalra fordította a fejét és áthatóan nézte a kispónit – Mi a neved?

- A nevem? Zora. De az anyukám mindig Buksinak hív.

- Na akkor Zora gyere és siessünk Berci papához.

A két póni elindult be a farmra a nagy házhoz. Eleinte csak lépkedtek, de aztán Liza egyre gyorsabb tempóra váltott, miközben Zorát is ügetésre bízta. A végén már jókedvűen nevetve futottak végig az ösvényen. Persze Liza hagyta hogy a kis Zora nyerjen, mert így legalább nem volt olyan szívfájdítóan szomorú az arca.

A farmhoz érve kifújták magukat, majd lassan besétáltak.

Berci papa épp az ebédjét fogyasztotta el, mikor a két kis póni bekopogott hozzá. Az öreg, fekete csődör lenyelte az utolsó falatot is a szájából, majd egy hangos „Igen”-nel beinvitálta a látogatóit. – Nocsak! A mi kis Lizánk! Mi szél hozott ide éppen ebédidőben? És ki a kisbarátod?

Liza beljebb tolta a küszöbön álldogáló Zorát, majd kihúzta magát és mesélni kezdett. – Épp a mezőn jártam, mikor sírást hallottam. Odamentem és ezt a kislegényt pillantottam meg, amint épp az egereket itatta. Megkérdeztem mi a baja, és sikerült kihámoznom a szavaiból, hogy elvesztette az anyukáját.

- Ej, ej! Ez bizony nagy probléma! – Berci papa odalépett a kispóni elé és alaposan végigmérte. – Még sosem láttalak erre felé. Meg tudod mondani hol laksz?

Ez a kérdés olyan furán hangzott Zora számára, hogy rögtön fújtatott egyet. – Kicsi vagyok, de nem buta! Persze, hogy meg tudom mondani hol lakom.

-Akkor halljuk!

- Hát arra! – bökött a fejével északi irányba a kispóni.

- Na jó! - Berci papa összehúzta a szemöldökét – De mégis melyik farmon?

- Hát... hát... - Zora elgondolkodott néhány percre, majd felcsillanó szemmel felkiáltott – A nagy farmon!

Liza erre kuncogni kezdett, és Berci papa szája szélén is mosoly bujkált, amit Zora egyáltalán nem értett és mérgesen felhorkantott.

- Én megmondtam hol lakok, most már segítsen megtalálni az anyukámat.

Berci papa megköszöri a torkát, majd a lehető legkomolyabban felelt. – Nos kisbarátom, ez egy igen nehéz feladat. Ugyanis nagyfarm vagy egy tucat van a környéken. Ha esetleg nem a méretét, hanem a nevét mondanád, sokkal egyszerűbb lenne a dolgunk.

Zora pironkodott lehajtotta a buksiját és újra rátört a szomorúság. – Nem tudom a nevét. – mondta csüggedten és néhány könnycsepp jelent meg a szemében. – Elvesztem. Már sosem látom viszont az anyukámat.

Az öreg póni felsóhajtott, majd, majd toppantott egyet a lábával. – Ne csüggedj gyermekem! Azért akkora tragédia nincsen. Elég idős vagyok én már, tudok néhány jó ötletet, hogyan is lehetne megtalálni az anyukádat. Először is fejezzük be az ebédet, aztán ellátogatunk a közeli farmokra, hátha megtaláljuk a „nagyfarmot”. – mosolyodott el Berci papa, azzal odament az asztalhoz és odaintette a gyerekeket is – Gyertek, a vendégeim vagytok!

A két kis póni örömmel vette körül az íncsiklandozó zabtálat és alaposan belaktak belőle. Majd Berci papa vezetésével mindhárman elindultak a szomszédos farmokra, miközben énekléssel és beszélgetéssel üzték el a hosszú út unalmát.

Az első két farmon nem jártak szerencsével, ott senki nem ismerte fel Zorát, úgy ahogy a többi farmon sem. Mire az utolsót is bejárták, már sötétedett. A kispóni nagyon

elkeseredett, komor és szótlan lett.

Liza csendben nézte egy darabig, majd oldalba bökte Zorát. – Gyere és fussunk versenyt!

- Nincs kedvem. – lógatta az orrát a kispóni a könnyeivel küszködve.

Berci papa a fejét rázva éppen meg akart szólalni, hogy megnyugtassa a kicsikót, mikor a távolban megpillantott egy ismeretlen kancát. Úgy tűnt, mintha az idegen póni keresne valakit, mert ide-oda ügetett és folyton csak körbe-körbe nézett. Berci papa elnézte egy darabig, majd odaszólt Zorának. – Mond csak kisbarátom! Hogy néz ki a mamád?

Zora szípotgott egyet és úgy felelt. – Az én mamám a legszebbmama a világon. Hosszú aranybarna sörénye van, ami csak úgy lebeg a szélben vágta közben. A szőre ápolt és mindig simára van keféelve. Olyan jó hozzá bújni.

- És talán egy folt is van a jobb első lábán?

- Igen, van. – sóhajtott fel a kispóni – e soha többé nem fogom már látni.

- Nem is tudom. Talán ha nem lógatnád földig az orrodát, hanem felnéznél, te is látnád azt az aggódó barna kancát, akinek hosszú a sörénye és egy fehér folt van a lábán.

Zora meglepetten, reménnyel telve emelte fel a fejét, és mikor megpillantotta az anyukáját, örömeben felágaskodott, miközben jó hangosan felnyerített, majd eszeveszett vágatába kezdett. Berci papa hiába kiabálta utána, hogy lassítson mert baja esik, Zora meg sem hallotta, csak rohant előre.

Liza szívét is átjárta a boldogság miközben Berci papával ők is a kanca felé tartottak. Látták a kispóni és az anyja örömét az egymásra találás pillanatában, hiszen csak azok azt sem tudták hogyan öleljék, csókolják egymást. Zora önfeledten körbe is ugrálta az anyukáját, ám mire Berci papa és Liza odaértek hozzájuk, némileg lecsillapodott.

- Anya! Ők az új barátaim. Segítettek nekem megtalálni téged. – sipákolta boldogan a kicsikó a két póni felé bökve.

- Igazán? – Zora mamája odafordult a két pónihoz és hálásan pislogott feléjük – Nagyon hálás vagyok, hogy törődte az én Buksimmal, és nem hagyták magára. Nem is tudom hogyan köszönhetném meg, hiszen az én rosszcsontomon kívül nincs is egyebem.

- Nem tesz semmit, örülünk, hogy segíthettünk. – felelte Berci papa – Sőt! Annak is nagyon örülnénk, ha visszajönnének velünk Pónifarmra, hiszen nemsokára vacsoraidő van.

- Igazán nem akarunk zavarni. – mondta az asszony, de aztán elkomorult – Bár igazán hálásak lennénk, mert nemigen van hová mennünk. A farm, ahol eddig éltünk leégett. A többiekkel együtt elindultunk új lakhelyet keresni magunknak, de közben elvesztettem Zorát. Elszakadtam a többiektől miközben kerestem, így fogalmam sincs merre járhatnak. Lehet, hogy soha nem találjuk már meg őket.

Berci papa sajnálkozva bólintott, de úgy gondolta, hogy mindez nem is akkora tragédia. – Ugyan már, e miatt sose búslakodjon! Tudja, Pónifarmon mindig van üres lak ami csak egy kedves pónicsaládra vár, akik éppen új helyet keresnek maguknak.

A kanca boldogan prüszkölt egyet, majd úgy nézett az öregre. – Ezt valóban komolyan gondolja?

Ám Zora nem akart holmi semmittevő kérdésekkel foglalkozni, ezért felkiáltott, ahogy csak a tüdejéből bírt. – Menjünk mama! Menjünk Pónifarmra lakni!

Így történt, hogy Pónifarm egy újabb családdal gyarapodott, és a kicsi Zora boldogan nőhetett fel anyukája oldalán egy csodás, nyugodt, békés környezetben.